

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— "Ότε έναύγησε τὸ Ἀγγλικὸν ἀτμόπλοιον ἡ Βοημία μία μητέρα μετὰ τὰ τρία της παιδιὰ ἐκρατοῦντο σφιγκτὰ ἀπὸ μερικὰς σανίδας διὰ νὰ σωθοῦν. Ἡ μήτηρ πρώτη ἀπέκαμε καὶ ἐφώναζεν εἰς τὰ παιδιὰ της ὅτι δὲν ἤμποροῦσε νὰ κρατηθῇ πλέον ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἀφήσῃ τὴν σανίδα καὶ νὰ βυθισθῇ.

«Μὴ μαμαῖ!» εἶπεν ἡ μικρὰ της κόρη. «Προσπάθησε νὰ βαστάξῃς ἀκόμη ὀλίγον — Ὁ Χριστὸς ἐπεριπάτησεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔσωσε τὸν Πέτρον· ἴσως ἔλθῃ καὶ σῶσῃ καὶ ἡμᾶς!» Ἡ μήτηρ ἐνθαρρυνθεῖσα ὑπὸ τῆς πίστεως τῆς μικρᾶς της κόρης κατῴρθωσε νὰ κρατηθῇ ἀκόμη ὀλίγας στιγμὰς, ἕως οὗ ἐφάνη λέμβος ἡ ὁποία τοὺς ἔσωσεν ὅλους.

— Κύριός τις γράφει εἰς μίαν ἐφημερίδα τοῦ Λονδίνου τὸ ἑξῆς περιστατικὸν περὶ τῆς τιμότητος ἐνὸς σκύλου τῆς Ἰταλίας.

Ἐκαθήμεν εἰς τὴν θύραν ἐνὸς ἐμπορικοῦ εἰς τὸ Φερεντίνον, περιμένον νὰ παύσῃ ἡ βροχὴ διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, ὅτε βλέπω καὶ μετὰ πλησιάζει εἰς σκύλος, ἀρχετὰ πρόστυχος, ὅστις καθίζει πλησίον μου καὶ μετὰ παρατηρεῖ κουνῶν τὴν οὐρὰν του. «Τί θέλεις;» ἠρώτησα «Θέλει νὰ τῷ δώσῃτε μίαν πεντάραν διὰ νὰ σᾶς ἀγοράσῃ τ σ ι γ ἄ ρ ο ν,» ἀπεκρίθη κάποιος ἐκεῖ. Ἐδῶκα λοιπὸν τὴν πεντάραν τοῦ σκύλου, ὅστις ἀναχωρεῖ εὐθὺς καὶ ἐπιστρέφει ἀμέσως φέρων τὸ τ σ ι γ ἄ ρ ο ν εἰς τοὺς ὁδόντας του, τὸ ὁποῖον ἐκράτει ἀπὸ τοῦ μέσου, ἕως οὗ τὸ ἔλαβα ἐκ τοῦ στόματός του. Τότε τῷ ἔδωκα δευτέραν πεντάραν, καὶ αὐτὸς μοὶ ἔφερε, δευτέρον τσιγάρον, καὶ τρίτον καὶ τέταρτον. Ἐπὶ τέλους ἤλλαξεν ὅφρος· ἐγαύγησεν ἀνυπομόνως. «Τί θέλεις τώρα;» ἠρώτησα. «Θέλει νὰ τῷ δώσῃτε μίαν δεκάραν διὰ νὰ ἀγοράσῃ ψωμί διὰ τὸν ἐαυτὸν του.» Δίδω λοιπὸν τὴν δεκάραν εἰς τὸν σκύλον. ὅστις τρέχει μετὰ προθυμίαν καὶ φέρει ἐν μικρὸν ψωμίον τὸ ὁποῖον θέτει πρὸ τῶν ποδῶν μου, ἐν ᾧ μετέκτιζε παρακλητικῶς. «Δέν το τρώγεις, ἐάν δέν τῷ δώσῃτε τὴν ἄδειαν,» ἐπέειπε τῶν παρισταμένων. Ἐγὼ, ἐννοεῖται ἔδωκα τὴν ἀπαιτουμένην ἄδειαν, καὶ ὁ καλὸς σκύλος ἀρπάξει τὸ ψωμίον, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, καὶ γίνεται ἄφαντος. «Ἐτοί κάμνει πάντοτε ὅταν βλέπῃ κανένα ξένον,» εἶπον οἱ παριστάμενοι.

— Μετὰ μίαν ἀπὸ τὰς μεγάλας μάχας τοῦ Γαλλο-Πρωσικοῦ πολέμου, ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Διάδοχος τῆς Πρωσίας ἐπασκέφθησαν τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον. Εἰς μίαν ἀπὸ τῶν κλινῶν ἦτο στρατιώτης τοῦ ὁποίου ἡ κνήμη εἶχεν ἀποκοπῇ ἀπὸ σφαῖραν κανονίου. Ἐρωτηθεὶς πῶς εἶχε συμβῇ τὸ πρᾶγμα, ὁ στρατιώτης διηγήθη τὸ περιστατικὸν καὶ προσέθεσεν—

«Τοῦτο μόνον με μέλει — ὅτι τώρα δέν θα ἠμπορέσω νὰ ἐμβῶ εἰς τοὺς Παρισίους ὅταν τοὺς πάρωμεν.»

«Σοὺ κάμνομεν ἐξίληον πόδα,» τῷ λέγει ὁ Διάδοχος μειδίων, «καὶ τότε θὰ δυνήθῃς νὰ εἰσελθῇς μαζί μετὰ τὸν στρατὸν εἰς τοὺς Παρισίους.»

«Ναί, ἀλλὰ τότε πλέον δέν θα ἦμαι ἄξιος νὰ λάβω τὸν Σιδηροῦν Σταυρόν.»

«Ἐννοια σου παιδί μου,» ἀπεκρίθη μετὰ πολλὴν εὐμένειαν ὁ Διάδοχος «θὰ σοὺ δώσωμεν καὶ τὸν σταυρόν.»

Πράγματι δὲ, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα, εἰς ἀξιωματικὸς ἦλθεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ ἔφερεν ἐκ μέρους τοῦ Βασιλέως τὸ ἐπιθυμητὸν τοῦτο παράσημον εἰς τὸν γενναῖον στρατιώτην.

Πόσον ἐκτιμοῦμεν τὰ παράσημα καὶ τὰ παρόμοια σημεῖα τῆς κοσμικῆς τιμῆς, καὶ ὅμως λησμονοῦμεν ὅτι ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη νὰ τιμῇσῃ ἐκείνους, οἵτινες τιμοῦν αὐτόν, νὰ δώσῃ εἰς τοὺς πιστῶς ὑπηρετήσαντας αὐτόν εἰς τὴν γῆν τὸν στέφανον τῆς δόξης ἐν οὐρανοῖς. Πιθανὸν νὰ ἤμεθα μικροὶ καὶ ἀδύνατοι ἀλλ' αὐτὸς βλέπει τὴν καρδίαν καὶ ἀνταμείβει τὴν πιστότητα αὐτῆς.

— Τὰ πλέον νοήμονα καὶ ἐπιδέξια τῶν ἐντόμων εἶναι οἱ μύρμηκες. Σκάπτουν στέρας 8 μέτ. βάθους καὶ 1/3 τοῦ μέτ. τὴν διαμέτρον, ἐξορύττουν σύριγγας ὑπὸ κάτω τῆς κοίτης μεγάλων ποταμῶν, κατασκευάζουν θολωτοὺς διαδρόμους ἀπὸ πηλὸν πρὸς φύλαξιν κατὰ τῶν ἐχθρῶν των, τοὺς δὲ πολέμους των διευθύνουν μετὰ περισσότεραν εὐφυίαν καὶ μικροτέραν ἀπώλειαν στρατιωτῶν παρ' ὅσον παρατηρεῖται εἰς μερικοὺς ἀνθρωπίνους πολέμους. Τὰ διάφορα εἶδη ἐργασίας γίνονται ὑπὸ διαφορῶν φυλῶν καὶ οικογενειῶν, ἄλλοι μὲν εἶναι κτίσται, ἄλλοι γεωργοί, ἄλλοι γαιορύχοι, ἄλλοι πολεμισταί. Ἐκάστη φυλὴ ἔχει μέλη τινὰ ἱκανώτερα ἀπὸ τὰ λοιπὰ· αὐτοὶ δὲ διευθύνουν τὰς ἐργασίας τῶν συντρόφων των, ὡς ἀρχιτέκτονες, μηχανικοὶ, στρατηγοὶ κτλ, παρατηρεῖται δὲ εἰς τοὺς μύρμηκας μίαν ἀρετὴν ἣτις ἐλλεῖπει πολλάκις ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνων κοινωνίας, ὅτι οἱ μὴ ἄξιοι νὰ διοικῶν καὶ διευθύνουν ἀναγνωρίζουν τὴν ἀνικανότητά των καὶ δέν ζητοῦν νὰ λάβουν θέσεις ἀνωτέρας τῶν δυνάμεών των, ἀλλ' ὑπακούουν τοὺς ἀνωτέρους των καὶ ἐκτελοῦν τὰς διαταγὰς αὐτῶν ἀκριβῶς καὶ καλῶς.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ.

Χειμῶνας ἦταν, σύννεφα ἐσκέπαζαν τὴ φύσιν, τὰ φύλλα πέφτανε στὴ γῆ ξερὰ κιτρινασμένα. καὶ ὁ Βορείας τὰ σκόρπιδε ἐδῶ κ' ἐκεῖ στὴ κτίσι. καὶ κάπου, κάπου τὰβλεπες μετὰ χιόνι σκεπασμένα. Κάθε πούλι ἀπ' τὸ Βορεῖα ἀχνό καὶ λιγωμένο εἰς τὰ κλαδιὰ ἐπέταξε νὰ μὴ τὸ βρῇ τὸ χιόνι, καὶ καὶ τὸ χιόνι τῷδῶρσκε γλωμὸ καὶ πεινασμένο, κ' ἐσκέπαζε τὴ πλάτη του κ' ἐκεῖ γιὰ νὰ κρυώῃ. Σὲ κάθε σπητὶ ἀναθε φωτιά γιὰ νὰ ζεσταίνῃ. μα' ἐς καλὴν φωταχὴ πού ἀγγελοῦδια ζοῦσαν ἀχ! ἡ φωτιά τοὺς ἔλειπε, γι' αὐτὰ ἦταν σθημένη, καὶ γυμνωμένα τάμοιρα τὴ ζέστη ἐδιψοῦσαν. Ἡ μάνα πού τὰ ἔβλεπε τὴ τύχῃ βλαστημοῦσε πού ἔρημη τὴν ἄφησε χωρὶς καμμιὰ βοήθειαν· γονατιστὴ μετὰ δάκρυα ἀπ' τὸ Θεὸ ζητοῦσε ψωμί γιὰ τὰ παιδάκια της μετὰ πονεμένα στήθια. Καὶ καὶ πού τὰ παιδάκια της εἶχεν ἀγκυλισμένα νὰ τὰ ζεσταίνῃ τ' ἄμοιρα, ἐκτύπησε ἡ θύρα· σηκώθηκε ἡ ἄμοιρα μετὰ μάτια δακρυσμένα καὶ χροήματα τῆς ἔδωσε μιὰ ἀγνωστὴ τῆς χεῖρα. «Ἐχάθηκα» ἐφώνησε ἀπὸ χαρὰ γεμάτη «ἐχάθηκα ἡ φωτιά μας ἡ τόση καταφρόνια· τώρα παιδιὰ, στὸ δρόμο μας δέν θα ὑπάρχουν βᾶτοι. τὸ θαῦμα πάλι ἔγεινε τώρα 'ς αὐτὰ τὰ χροῖνα.»

A. Γ. Μπουρνιάς

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Ποῖοι προφῆται προεῖπον τὴν θαυμασίαν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος;
- 2) Ποῖος ἦτον ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων;
- 3) Εἰς ποῖα δύο μέρη ἐπετέθησαν οἱ Ἐθνικοὶ κατὰ τῶν Χριστιανῶν χωρὶς νὰ τοὺς παρακινήσουν οἱ Ἰουδαῖοι;